

Gintaras Grajauskas

Pavasaris

Patalpoje, panašioje į virtuvę, stovėjo žmogus, panašus į žmogų. Mąstė dalykus, panašius į mintis. Šiuo metu kaip tik mąstė apie taisyklingą sąkandį ir tyliai pats sau kaukšėjo dantimis, panašiais į dantis.

- Ką ten matai? – paklausė kitas žmogus, (–) galimai moteris.
- Tas namas priešais mus (–) labai keistai sumūrytas, – atsakė vyras.
- Kodėl keistai? – paklausė moteris.
- Nežinau. Gal tiesiog pernelyg arti manęs, nes dabar viskas, ką matau pro savo langą, yra tik

plytos.

- O ką tu dar norėtum matyti? Palmes? – pasišaipė moteris.
- Nežinau, gal dangų? Iš mūsų buto jokio dangaus nesimato (, /–) visai. Tas namas priešais užstoja, o norėtusi. Mažo lopinėlio dangaus. Ir gal kokių kelių žvaigždžių.
- Betgi dabar diena. Iš kur tau bus tos žvaigždės.
- Na taip, tikrai. Dabar diena. Iš kurgi man bus žvaigždės, – pasakė vyras.

Abu patylėjo.

- Dar viena žiema baigėsi. – pasakė moteris.
- Taip, – pasakė vyras, – dabar bus šiek tiek lengviau. Kurį laiką.

Abu dar patylėjo.

- Ką tu dabar galvoji? Va šią akimirką? – paklausė vyras.
- Galvoju, kad (,) jei yra žodis „ištrauktis“, tai turėtų būti ir žodis „ištrauktis“.
- Ištrauktis? Apie ką tu čia? – sutriko vyras.
- Na taip, ištrauktis. Norėčiau, kad kas nors mane iš čia ištrauktų. Jaučiuosi kaip įkritusi į šulinį.

Vyras trumpam nudelbė žvilgsnį.

- Žinai, ką nors mylėti yra daug lengviau, kai mėlynas dangus virš galvos. Kai saulė, vėjas ir

jūra. Ir oda, nurudinta saulės, o ant lūpų (–) sūrstelėję mažyčiai jūros druskos kristalai. Bet mylėti, kai prieš akis pilkų plytų siena. (...) Ir lyja, vis lyja ir lyja, ir plytos šlapios. Čia jau kažkoks heroizmas, (–) nebe meilė. Meilėje turi būti nors šiek tiek lengvumo.

- Todėl ir pilkos, kad šlapios. Šiaip (,) jos (–) baltos, – pasakė moteris.
- Kas baltos? A, tu čia apie plytas? – pasakė vyras. – Taip, jos (–) pilkos, nes šlapios. Žinai,

šiandakt nesimiegojo. Tai atsikėliau ir ėjau pavalgyti (, / –) vidury nakties. Pavalgiau, išgėriau melisų arbatos. O paskui nusipirkau žoliapjovę. Internetu.

- Tu rimtai? Mes gi neturim pievelės, (– / :) nėra (,) ką pjauti.
- Nežinau, taip nyku ir tuščia pasidarė. O nupirkau tą žoliapjovę (,) ir kažkaip iškart palengvėjo.

Galbūt(,) kada nors susitaupysime ir įsigysime kokį vienkiemį. Negalėjau nepirkti, (– / :) tiesiog labai jau gera nuolaida buvo tai žoliapjovei.

- O aš svajoju apie fortepijoną. Kažkada grojau, buvau daug žadanti pianistė. Paauglystėje.

Bet koks dar fortepijonas, (– / :) pas mus netilptų ir paprasčiausias pianinas.

- Kai gyvensime vienkiemyje, nupirksiu tau fortepijoną. Patį didžiausią, koncertinį. Jei tik pasitaikys gera nuolaida, – pasakė vyras.

Daugiau jie nieko nebesakė. Moteris priėjo prie vyro, padėjo jam galvą ant peties ir atsiduso.

Vyras (,) tebežiūrėdamas pro langą (,) pakėlė ranką ir sukišo pirštus jai į plaukus. Akies krašteliu matė, kaip pilkų plytų fone lyg šmėkstelėjo kažkoks paukštis. Bet (,) greičiausiai (,) ne, paukščiai neskraido per lietu. Nebent gal koks kiras.

434 ž.

Nacionalinis diktantas 2026 (I turas, 2026-04-16)

Skyrybos paaiškinimai:

<https://www.vlkk.lt/naujienos/kitos-naujienos/diktantas-pavasaris-su-skyrybos-paaiskinimais>